

## หนังสือนางรฐ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรฐ หนังสือนางรฐเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สวยงามและสำคัญเพราะว่านางรฐ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นแม่ของยายของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้นเขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราห์บ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติและเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 10 ปี

### 1 บทที่ 1 การปฏิเสธของนางรฐ

- ก ระหว่างที่มีการกัณดารอาหาร ชาวเบชเลเฮมคนหนึ่งชื่อเอลิเมเลค ("พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์") ภรรยาชื่อนาโอมิ ("ผู้อ่อนหวาน") และบุตรชาย 2 คนคือ มาห์โลนกับ คิลิโอน ("ป่วย" กับ "โสภะเสรีอาลัย") ได้ออกจากดินแดนปาเลสไตน์เข้าไปยังแผ่นดินโมอับ (ฐธ 1:1-2)
- ข บุตรชาย 2 คนก็แต่งงาน แต่ไม่นานก็เกิดโศกนาฏกรรมขึ้น ตอนแรกบิดาของพวกเขาได้ตายลง จากนั้นตัวบุตรชายทั้ง 2 เองก็ตายด้วย ทั้งให้แม่หม้ายผู้เศร้าโศกทั้ง 3 คนอยู่กันตามลำพัง (1:3-5)
- ค นางนาโอมิตัดสินใจกลับไปยังปาเลสไตน์พร้อมกับนางรฐสะใภ้คนที่สอง นางนาโอมิพยายามพูดจาวานล้อมิให้นางรฐกลับไปยังบ้านเกิดของตนเอง คำตอบของนางรฐถือได้ว่าเป็นถ้อยคำที่ไพเราะที่สุดที่ออกจากปากมนุษย์ นางตอบว่า (ฐธ 1:16-17)
- ง นางรฐและนางนาโอมิออกเดินทางด้วยความลำบาก ต้องเดินเกือบ 160 กิโลเมตร และต้องข้ามภูเขาที่สูงกว่า 1 กิโลเมตรครึ่งถึงหลายลูก พอกลับมาแล้ว นางนาโอมิผู้ไม่หลงผิดก็ขอให้เพื่อนบ้านเก่าของนางเรียกเขาว่า "มารา" ซึ่งแปลว่า "ขม" และอย่าเรียกนางว่า นาโอมิ (1:20-22)

### 2 บทที่ 2 คำขอร้องของนางรฐ

- ก นางรฐออกไปเก็บรวงข้าวที่ล่วงตกหล่นอยู่ พระเจ้าทรงเมตตานางจึงบันดาลให้นางไปเก็บรวงข้าวในนาของโบอาสญาติสนิทของเอลิเมเลค (2:1-3) โบอาสเป็นบุตรของนางราห์บที่เคยเป็นหญิงโสเภณี (มธ 1:5)
- ข โบอาสมองเห็นนางก็เกิดหลงรักนางทันที จึงได้ปฏิบัติต่อนางด้วยความกรุณา และสั่งให้พวกลูกจ้างทำดีต่อนางด้วย (2:15-16)
- ค นางรฐได้นำข้าวบาร์เลย์ราว ๆ 13 กิโลกรัมกลับบ้าน และได้เล่าถึงความกรุณาของโบอาสให้นางนาโอมิฟัง ทันใดนั้นนางนาโอมิก็เริ่มวางแผนให้ได้แต่งงานกัน (2:19-23)

### 3 บทที่ 3 ที่พักผ่อนของนางรูธ

- ก นางนาโอมิให้นางรูธไปหาโบอาสพร้อมกับสั่งให้นางนอนที่ใต้เท้าโบอาส ซึ่งการกระทำเช่นนี้ได้ถูกบางคนดูหมิ่นว่าเป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรม แต่ถ้าท่านเหล่านั้นรู้จักประเพณีอิสราเอลและโลกตะวันออกสมัยโบราณแล้ว ท่านเหล่านั้นจะไม่ตำหนินางเลย ตามกฎหมายของชาวฮีบรู นางรูธมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องให้ญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของนาง (คือโบอาส) ให้ทำหน้าที่แทนสามีของนางที่ตายไป นางรูธทำเช่นนั้น ก็เป็นการทำตามกฎหมายเท่านั้นเอง โบอาสเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งที่นางขอร้องให้ "ขยายชายเสื้อท่าน ห่มทาสีของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติผู้มีหน้าที่จะไถ่ฉันออก" (3:9) จากจุดนี้ โบอาสจึงทำตามขั้น ตอนต่อไปเพื่อที่จะแต่งงานกับนาง
- ข แล้วโบอาสก็อธิบายแก่นางว่าเหตุใดจนปานนี้แล้ว เขายังไม่ขอนางแต่งงานอีก "แต่ทว่ายังมีญาติผู้หนึ่งสนิทกว่าเราอีก" (3:12)
- ค นางรูธก็กลับไปบอกนางนาโอมิถึงเรื่องราวทั้งสิ้น นางนาโอมิจึงกล่าวย้ำอีกครั้งหนึ่งให้นางมั่นใจในตัวโบอาส (3:18)

### 4 บทที่ 4 การเก็บเกี่ยวของนางรูธ

- ก โบอาสเรียกประชุมสภาเพื่อตัดสินว่าญาติที่สนิทที่สุด (ซึ่งอาจจะเป็นพี่น้องของเอลิเมเลค) จะทำตามข้อผูกมัดนั้นหรือไม่ (4:1-4) หมายเหตุ ใจของโบอาสคงจะตกลงไปที่คาคุมเมื่อชายนั้นพูดว่า "เราจะไถ่" (4:4) แต่โบอาสยังดำเนินการประชุมต่อไป กล่าวว่า (4:5) แล้วโบอาสก็ถอนใจด้วยความโล่งอกเมื่อเขาได้ยินญาติที่สนิทที่สุดกล่าวว่า (4:6) และไม่ต้องสงสัยเลยว่าโบอาสคงได้อธิษฐาน ขอบพระคุณพระเจ้าอย่างเจียบ ๆ อยู่ในใจ
- ข เรื่องนี้ก็ไม่เป็นที่กังขาอีกต่อไป บัดนี้โบอาสจะได้แต่งงานกับนางรูธ และเพื่อยืนยันการตัดสินใจของญาติที่สนิทที่สุดผู้นั้น ญาติผู้นั้นจึงได้ถอดรองเท้าของตนออก ซึ่งเป็นธรรมเนียมในเวลานั้นในประเทศ อิสราเอลว่า ให้ฝ่ายที่ย่อมมอบสิทธิ์การซื้อของตนถอดรองเท้าออกส่งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งไป การกระทำ เช่นนี้จึงถือว่าถูกต้องตามกฎหมายในสายตากคนทั่วไป (4:7-10)

## หนังสือ 1 ซามูเอล 1-7

- 1 มารดาที่อุทิศตนอย่างสูง คือ นางฮันนาห์ (1 ซมอ 1:1-2:11, 18-21)
  - ก เหตุการณ์เริ่มขึ้นเมื่อหญิงที่เป็นหมันมาขอร้องให้อธิษฐานที่แท่นบูชาที่เมืองซีโล ชื่อของนางคือฮันนาห์  
ให้เราสังเกตคำอธิษฐานของนางใน 1 ซมอ 1:11 เราสังเกตเห็นสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับคำอธิษฐานทุกข้อนี้
    - 1 สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นางเศร้าใจ เกิดจากการเยาะเย้ยจากภรรยาอีกคนหนึ่งของสามีนาง คือ นางเปนินนาห์ (1:6)
    - 2 นางฮันนาห์ตั้งสัจปฎิญาณว่า ถ้านางมีบุตรชาย นางจะเลี้ยงบุตรคนนี้ให้เป็นนาหาริช ดังนั้นบุตรชายของนางคือ ซามูเอล จึงเป็นนาหาริชคนหนึ่ง ในสามคนที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ อีก 2 คนคือ แซมสัน (วนฉ 13) และยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ลูกา 1)
    - 3 ด้วยความปวดร้าวใจ นางฮันนาห์จึงขยับปากขมุบขมิบ แต่ไม่ได้ส่งเสียงออกมา ทำให้เอลี มหาปุโรหิตชรา (ผู้ได้เอบดูนางอยู่) ลงความเห็นว่าคุณแม่เหี้ย (1:12-13)
  - ข เมื่อถูกตำหนิว่าคุณแม่เหี้ย นางฮันนาห์จึงรีบปฎิเสธข้อกล่าวหาและแจ้งให้เอลีทราบถึงความปวดร้าวในใจของนาง ปุโรหิตชราได้ยื่นมือให้กำลังใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของนางอย่างแน่นอน (1:14-18)
  - ค เวลาผ่านไป พระเจ้าทรงระลึกถึงนางฮันนาห์ (เปรียบเทียบกับ ปฐก 8:1) โดยได้ประทานบุตรชายให้นางซึ่งนางตั้งชื่อว่า ซามูเอล เมื่ออย่างนมแล้ว (อาจจะอายุประมาณ 2-3 ขวบ) นางฮันนาห์จึงพาซามูเอลไปให้เอลีถวายตัวแก่พระเจ้า (1 ซมอ 1:26-28)
  - ง หลังจากถวายตัวซามูเอลแล้ว นางฮันนาห์ก็ร้องบทกลอนสรรเสริญอันไพเราะ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นต้นแบบของเพลงที่นางมารีย์ร้องในลูกา 1:46-55 (ดู 1 ซมอ 2:1-11) ในคำร้องอธิษฐานสำคัญนี้ นางฮันนาห์ได้กล่าวถึงพระลักษณะของพระเจ้าหลายข้อ
    - 1 ความบริสุทธิ์ของพระองค์ (2:2)
    - 2 ทรงรอบรู้ทุกสิ่งสารพัด (2:3)
    - 3 มหาฤทธานุภาพของพระองค์ (2:7)
    - 4 พระกรุณาของพระองค์ (2:8)
    - 5 ความสัจซื่อของพระองค์ (2:9)

6 ความยุติธรรมของพระองค์ (2:10)

7 พระเมตตาของพระองค์ (2:10)

2 ปุโรหิตที่ไม่สอนวินัย - เอลี (1 ซมอ 2:12-17, 22-36; 4:1-22)

ก บัดนี้จะกล่าวถึงเรื่องที่น่าเศร้าเกี่ยวกับบรรดาบุตรปุโรหิตของเอลี พระคัมภีร์กล่าวว่า

1 พวกเขาไม่ได้รับความรอด (2:12)

2 พวกเขาบ่นต่อพระเทียมเท็จ (2:12)

3 พวกเขาลักขโมยของถวายไปจากพระเจ้า (2:13-14)

4 พวกเขาถ่มน้ำลายใส่คนของพระเจ้า (2:14)

5 พวกเขาทำการเล่นซู้กันที่ประตูพลับพลา (2:22)

6 พวกเขาทำให้คนของพระเจ้าสะดุดไป (2:17, 24)

ข เอลีพยายามจะแก้ไขด้วยการดักเตือนอย่างเบา ๆ แต่พวกบุตรชั่วนั้นยังคงไม่รู้ร้อนรู้หนาว และไม่ยอมกลับใจเสียใหม่ (2:22-25)

ค เอลีถูกดักเตือนโดยผู้พยากรณ์ของพระเจ้าคนหนึ่งที่ไม่ปรากฏชื่อเกี่ยวกับเรื่อง

1 บุตรชั้ว 2 คนจะตายในวันเดียวกัน (2:34)

2 พระเจ้าจะตั้งปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อ (2:35)

ง คืบวันหนึ่ง ขณะที่เด็กซามูเอลกำลังนอนในเตียงของเขาในพลับพลา พระเจ้าได้ทรงมาตรัสกับซามูเอล พระคำรัสคือ จะทรงพิพากษาตระกูลเอลีในอนาคต วันรุ่งขึ้นซามูเอลก็ถึงเลที่จะเล่าเหตุการณ์นี้ให้เอลีฟัง (3:1-18)

จ บัดนี้ พระเจ้าทรงยกชูให้ซามูเอลทำหน้าที่ผู้พยากรณ์ (3:19-21)

ฉ หลังจากเหตุการณ์นี้ อิสราเอลก็พ่ายแพ้อย่างยับเยินต่อพวกฟิลิเตียระหว่างการสู้รบ

หีบสัญญาไมตรี ถูกยึดไปได้ และบุตรชาย 2 คนของเอลี คือ โสฟนีกับฟีเนหัสถูกฆ่าตาย (4:1-11)

ช ข่าวย่ำยีก็ได้ถูกส่งไปยังเมืองซีโล ทำให้เอลีถึงแก่ความตาย และลูกสะใภ้ของเอลีด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้าย นางจึงตั้งชื่อบุตรที่เพิ่งคลอดนั้นว่า อีคาโบด แปลว่า "สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เสื่อมลง จากอิสราเอล" (4:14, 18-22)

- 3 พวกฟิลิสเตียที่วุ่นวายใจ (1 ซมอ 5-6)
- ก หีบสัตถุญาไมตรีที่ถูกยึดได้ก็เป็นที่แข่งสาปแก่พวกฟิลิสเตียทุกแห่งที่หีบนั้นไปถึง
- 1 ที่เมืองอชโศด หีบสัตถุญาไมตรีได้ทำลายรูปปั้นพระคาโคนเลีย และมีผีร้ายเกิดแก่ประชาชน (5:1-7)
  - 2 ที่เมืองกัท หีบสัตถุญาไมตรีได้ทำลายล้างที่และเกิดผีร้ายอย่างเดียวกัน (5:8-9)
  - 3 ที่เมืองเอโครน หีบสัตถุญาไมตรีก็นำมาซึ่งความหวาดกลัวและผีร้าย (5:10)
- ข พวกฟิลิสเตียจึงเชิญหีบสัตถุญาไมตรีวางลงบนเกวียนไม้เทียมเข้ากับแม่โค 2 ตัว และยังมีหนูทองคำ 5 ตัวใส่ไว้ในเกวียนนั้นด้วย (6:1-11)
- ค หีบสัตถุญาไมตรีก็ถูกนำไปเรื่อย ๆ จนถึงเมืองอิสราเอล ซึ่งเมืองเบรเซเมซ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่มีการต้อนรับด้วยความยินดี แต่ต่อมาก็เกิดความเศร้าโศกยิ่งนักเพราะมีคนโง่เขลาบางคนมองดูข้างใน หีบนั้น พระเจ้าจึงทรงลงพระอาญา (6:12-19)
- ง จากเมืองเบรเซเมซ หีบสัตถุญาไมตรีก็ถูกเชิญไปยังเมืองอิสราเอลอีกเมืองหนึ่ง ชื่อเมืองศิรียาทเขอาริม ซึ่งหีบสัตถุญาไมตรีได้อยู่ที่นั่นนานถึง 20 ปี (7:1-2)
- 4 นักเทศน์ผู้เดินทางไปที่ต่าง ๆ - ซามูเอล (1 ซมอ 7) (ดู 3:19-21)
- ก ในช่วงนี้ ซามูเอลผู้เป็นปุโรหิตและผู้พยากรณ์ยิ่งใหญ่ได้รวบรวมบรรดาชาวอิสราเอลไว้ที่เมืองมิสปาห์ (เมืองหนึ่งในดินแดนปาเลสไตน์) เพื่อการประชุมฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ (7:3-6)
- ข เมื่อพวกฟิลิสเตียได้ทราบถึงการชุมนุมกันครั้งนี้ จึงได้เคลื่อนทัพเตรียมพร้อมที่จะโจมตี แต่ซามูเอลได้ร้องทูลขอพระเจ้า พระองค์จึงทรงบันดาลให้พวกฟิลิสเตียพ่ายแพ้ทั้งสิ้น (7:7-15)